

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 29/11/2022

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1083

“TRONG THẾ SỰ MÀ VẪN LÀ VÔ SỰ”

“*Trong thế sự mà vẫn vô sự*” nghĩa là trong cuộc sống hàng ngày chúng ta làm rất nhiều việc nhưng trong tâm chúng ta không vướng bận. Chúng ta làm thế gian sự nhưng chúng ta không có thế gian ý. Phật Bồ Tát luôn bận rộn vì chúng sanh. Các Ngài luôn bận rộn vì thế gian sự nhưng các Ngài không có thế gian ý. “*Thế gian ý*” là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, lo sợ thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu.

Thích Ca Mâu Ni Phật suốt 49 năm bôn ba khắp nơi, Ngài tận tâm tận lực vì chúng sanh, không có một ngày nghỉ ngơi. Ngài làm thế gian sự nhưng không có thế gian ý, không có sự phân biệt, chấp trước. Chúng ta tu hành, niệm Phật nhưng chúng ta vẫn phiền não, khổ đau vì chúng ta luôn khởi tâm phân biệt, chấp trước.

Chúng ta làm bất cứ việc gì cũng dính mắc, phân biệt, chấp trước. Ban đầu, chúng ta làm Phật sự nhưng chúng ta dùng tâm phân biệt, chấp trước nên việc đó dần trở thành Ma sự. Ranh giới giữa Phật sự và Ma sự rất vi tế nên chúng ta rất khó nhận ra. Chỉ cần sau một ý niệm thì Phật sự đã chuyển thành Ma sự. Chúng ta chỉ cần khởi tâm phân biệt được mất, thành bại, hơn thua, tốt xấu, lời lỗi thì Phật sự đã trở thành Ma sự.

Ở thế gian, chúng ta có rất nhiều vai trò, bổn phận. Hàng ngày, chúng ta phải tiếp xúc, phải làm những việc thế gian sự như ma chay, hiếu hỷ. Chúng ta phải làm việc thế gian một cách tốt nhất, tận tâm tận lực làm để làm ra biểu pháp cho người khác nhìn thấy. Chúng ta phải làm ra hình tượng của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền. Chúng ta làm ra hình tượng tốt thì chúng sanh kính phục, ngưỡng mộ thì họ sẽ phát tâm học tập với chúng ta.

Những năm qua, tôi làm những việc ma chay, hiếu hỷ bằng tâm chân thành, thanh tịnh nên mọi việc đều diễn ra rất tốt. Những người tràn đầy tập khí, phiền não họ chỉ làm mọi việc để được lợi cho họ. Một lần, khi tôi ở nghĩa trang, mọi người đang niệm Phật thì có một người đến

muốn mọi người làm theo ý họ. Tôi nói, chúng tôi đã biết cách làm mọi việc nên họ không cần phải nói nữa. Họ làm như vậy vì muốn được mọi người trả tiền. Có gia đình đang tổ chức đám tang thì một nhóm người đến nói họ muốn biểu diễn nhạc. Sau đó, họ nhảy múa, ca hát, ăn nhậu làm mất đi không khí trang nghiêm của đám tang. Họ làm ra biểu pháp vô cùng xấu cho người thế gian. Ở Miền Tây, ngày nay việc này đang trở thành vấn nạn. Chúng ta là người học Phật, học đạo đức Thánh Hiền mà chúng ta không thể làm ra chuẩn mực thì chúng ta thật đáng hổ thẹn!

Trong Kinh Phật dạy chúng ta: “**Học vi nhân sự, hành vi thế phàm**”. Học để làm Thầy người, học để làm ra biểu pháp cho người. Chúng ta học nhưng không làm ra được chuẩn mực, vẫn làm những việc hồ đồ. Nhà Phật gọi chúng ta là: “**Kẻ đáng thương!**”. “**Kẻ đáng thương**” là kẻ không nhận ra phải trái, tốt xấu, không làm ra được tấm gương cho người học hỏi, noi theo. Chúng ta có nghĩa vụ, trách nhiệm làm ra chuẩn mực cho người. Nếu chúng ta không làm thì ai sẽ làm?

Tổ Sư Ân Quang dạy: “**Đốn luân tận phận, nhàn tà tổn thành, tín nguyện trì danh, cầu sanh Tịnh Độ**”. Ở thế gian, chúng ta có vai trò làm Cha Mẹ, làm Thầy Cô, làm bạn chúng ta phải làm tròn tất cả những bổn phận của mình. Chúng ta không thể nói thế gian là “**vô sự**”. Ở trên tâm, thế gian là vô sự. Ở trên sự, chúng ta phải làm tốt mọi việc. Nhiều người tu hành nhưng tâm lượng ngày càng nhỏ hẹp. Chúng ta tu học Phật pháp Đại Thừa. “**Đại Thừa**” nghĩa là tâm lượng rộng lớn. “**Đại**” là to lớn. “**Thừa**” là chiếc xe. Một chiếc xe to lớn có thể chở được tất cả. Người tu hành Đại Thừa thì phải mở tâm rộng lớn, gánh vác mọi sự, mọi việc. Chúng ta làm tất cả mọi việc là để tốt cho chúng sanh, không có một chút nào cho chúng ta!

Chúng ta tu hành mà chúng ta không làm những việc lợi ích chúng sanh thì Tâm Bồ Đề của chúng ta sẽ bị thui chột. Chúng ta sẽ dần bị thôi tâm. Chúng ta làm việc thế gian nhưng chúng ta không được có thế gian ý. “**Thế gian ý**” chính là “**tự tư tự lợi**”, “**tham, sân, si, mạn**”. Các giáo phái danh môn chánh phái đều dạy người làm việc vì mọi người. Còn các giáo phái không phải danh môn chánh phái đều dạy người “**tự tư tự lợi**”. Có một gia đình có ba thành viên, mọi người đang sống hạnh phúc thì người vợ dẫn con bỏ đi theo một giáo phái. Sau khi người vợ và con trở về nhà một thời gian, người vợ lại phải quay trở lại giáo phái để đi truyền giáo. Các giáo phái không phải là danh môn chánh phái, họ không quan tâm gia đình người khác có hạnh phúc, con cái có được dạy dỗ hay không, họ chỉ quan tâm đến lợi ích của họ.

Chúng ta làm những việc thế gian như ma chay, hiếu hỷ không phải là chúng ta xen tạp. Nếu chúng ta không làm thì đó là do chúng ta bất tài, vô dụng, lười biếng. Thời gian qua, khi chúng ta đứng ra tổ chức đám tang, đám cưới, mọi người nhìn vào đều thấy ngưỡng mộ cách chúng ta làm. Chúng ta làm tất cả việc thế gian để lợi ích cho chúng sanh. Mọi người nhìn thấy sinh tâm kính phục thì chúng ta có thể khuyên họ.

Hòa Thượng nói: “**Đối với thế gian sự thì chúng ta “sự sự vô ngại”. Chúng ta có chướng ngại vì chúng ta có thế gian ý**”. “*Sự sự vô ngại*” là chúng ta có thể làm mọi việc thế gian một cách tốt nhất. Chúng ta muốn làm được “*sự sự vô ngại*” thì chúng ta phải nỗ lực học tập. Chúng ta có thế gian ý là chúng ta chấp trước, dính mắc vào mọi sự, mọi việc. Chúng ta làm vì “*tự tự tự lợi*”, phải quấy, tốt xấu, “*tham, sân, si*” mà làm. Đây chính là chướng ngại của chúng ta.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta muốn độ chúng sanh mà cơm chúng ta còn không biết nấu vậy thì chúng ta độ ai!**”. Việc dễ làm nhất mà chúng ta không biết làm thì chúng ta không thể làm những việc khác. Chúng ta muốn độ chúng sanh thì chúng ta phải dùng những phương tiện khéo léo nhất để tiếp độ chúng sanh. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “**Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ. Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp**”. Chúng ta không phát tâm thì chúng ta không thể làm được bất cứ việc gì. Năng lực trong nội tâm của chúng ta đầy đủ. Tâm chúng ta mở được rộng bao nhiêu thì năng lực của chúng ta lớn bấy nhiêu. Một cốc nước nhỏ chỉ chứa được một lượng nước rất nhỏ. Tâm lượng của chúng ta rộng như dòng sông, như hồ nước thì chúng ta sẽ dung chứa được rất nhiều nước.

Chúng ta “*sự sự chướng ngại*” vì chúng ta lười biếng, chệnh mảng, nhếch nhác. Đây là bệnh của hầu hết chúng ta. Chúng ta khởi tâm động niệm đều vì mình nên chúng ta luôn gặp chướng ngại. Nếu chúng ta toàn tâm toàn lực hy sinh phụng hiến thì chúng ta sẽ làm được mọi việc. Nhiều người hỏi tôi nên làm hay không nên làm một việc nào đó thì tôi chỉ nói với họ ba chữ: “**Tự vô tà**”. Chúng ta làm việc gì mà tư tưởng chúng ta không tà vạy thì chúng ta làm. Tư tưởng chúng ta không tà nghĩa là chúng ta không “*tự tự tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”.

Ông Lý Mộc Nguyên, hàng ngày bận rộn từ sáng đến tối, không có thời gian ăn ngủ. Ông tận tâm tận lực làm việc vì chúng sanh. Ông làm rất nhiều thế gian sự nhưng ông không có thế gian ý. Nếu không cần làm việc thế gian thì Thích Ca Mâu Ni Phật, chư Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã không cần đến thế gian này! Các Ngài đến thế gian, làm tốt tất cả những việc thế gian nhưng các Ngài không có thế gian ý. Các Ngài không có phân biệt, chấp trước.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta hoàn toàn khác với Phật Bồ Tát. Chúng ta và Phật Bồ Tát đều làm việc thế gian nhưng Phật Bồ Tát không có vọng tưởng, chấp trước nên các Ngài “sự sự vô ngại”. Chúng ta làm việc gì thì dính mắc, chấp trước vào việc đó nên chúng ta gặp chướng ngại trùng trùng. Khi chúng ta khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật chúng ta đều khắc ý, lưu tâm. Nếu chúng ta khắc ý, lưu tâm thì chúng ta mãi là phàm phu sáu cõi. Nếu chúng ta không khắc ý thì chúng ta có thể siêu vượt được thế gian thường tình. Chúng ta học Phật phải bắt đầu từ đây mà học”**. “Khắc ý” là chúng ta phân biệt việc nào có lợi, việc nào nên hay không nên làm. Chúng ta bận rộn trong thế sự nhưng tâm chúng ta phải vẫn vô sự, tâm chúng ta không có chướng ngại.

Ban đầu, khi chúng ta bắt đầu làm thì chúng ta sợ được, sợ mất, sợ lời, sợ lỗi, khi chúng ta xác định chúng ta sẽ chỉ lỗ thì chúng ta không còn vướng bận trong tâm. Chúng ta không dính mắc trong tâm thì chúng ta sẽ “sự sự vô ngại”. Người thế gian cho rằng chúng thiệt thòi nhưng trong **“Kinh Kim Cang”**, Phật dạy: **“Bồ Tát hành bố thí tam luân không tịch”**. Bố thí mà không thấy người cho, không thấy người nhận, không thấy vật để cho. Khi chúng ta đạt đến cảnh giới này thì chúng ta “sự sự vô ngại”. Chúng ta muốn đạt được cảnh giới này thì chúng ta phải tập dần.

Chúng ta cho rằng **“thế gian vô sự”** nên chúng ta không làm việc gì thì đó là chúng ta lười biếng, nhếch nhác. Chúng ta vô sự ở trên tâm. Trên sự chúng ta “sự sự vô ngại”. Chúng ta làm được mọi việc đến mức tốt nhất, chúng ta làm ra biểu pháp tốt nhất cho người nhưng trong tâm chúng ta không dính mắc. Chúng ta làm được như vậy thì chúng ta sẽ tự tại, an vui. Chúng ta làm được như vậy thì chúng ta niệm Phật sẽ: **“Nhất niệm tương ưng nhất niệm Phật. Niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật”**.

, *****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!